

SIDNEY SHELDON

TILLY BAGSHAWE

NEKLID

KIO KAN

Copyright © 2015 by Sheldon Family Limited Partnership
Translation © Jana Vlčková, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Sidney Sheldon's Reckless
vydaného v roce 2015 nakladatelstvím HarperCollins
Publishers, New York
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-637-7

edice
KLOKAN

*Pro Belen.
S láskou.*

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

KRÁLOVSKÁ VOJENSKÁ AKADEMIE,
SANDHURST, ANGLIE
SOBOTA 22. LISTOPADU, DEVĚT HODIN VEČER

„Pane!“

Kadet Sebastian Williams vtrhl do pracovny generálmajora Franka Dorriena. V obličejí byl nápadně bledý, vlasy měl rozčuchané a uniformu neupravenou. Generálmajor zhrušeně ohrnul ret. Pro takové chování neměl pochopení.

„Co je?“

„Jde o prince Achilea, pane.“

„*Prince Achilea*? Myslíte kadeta Constantina?“

Williams civěl do podlahy. „Ano, pane.“

„No? Co je s ním?“ Dorriena napadlo, že se Williams každou chvíli rozbrečí.

„Je mrtvý, pane.“

Generálmajor smetl smítko z klopky saka. Byl vysoký a štíhlý, měl šlachovitou postavu maratonského běžce a obličej tak dokonale vycizelovaný a hranatý, jako by ho vybrousili z křemene. Nedalo se z něj nic vyčíst.

„Mrtvý?“

„Ano, pane. Našel jsem ho... oběšeného. Právě teď. Bylo to hrozné, pane!“ Kadet Williams se roztrásl. Prokristapána, taková ostuda!

„Pojďte mi ho ukázat.“

Dorrien se chopil svého otlučeného diplomatického kufříku a následoval vynervovaného kadeta dlouhou chodbou bez oken směrem ke kasárnám. Mladík kráčejíci před ním napůl šel, napůl klusal, a nohy se mu pletly jako loutce se zašmodrchanými vodicími nitěmi. Dorrien zavrtěl hlavou.

Vojáci, jako je kadet Sebastian Williams, ztělesňují všechno, co je na dnešní armádě špatně.

Žádná disciplína. Žádný pořádek. Ani špetka odvahy.

Celá generace pitomců.

Achileas Constantinos, řecký princ, byl stejně špatný jako všichni ostatní. Rozmazlený spratek s titulem. Tihle kluci si zřejmě myslí, že dát se k armádě je určitá forma hry.

„Tamhle, pane.“ Williams ukázal k umývárně. „Pořád... Nevěděl jsem, jestli ho mám odříznout.“

„Díky, Williamsi.“

V kamenném obličejí Franka Dorriena se nepohnul ani sval. Právě překročil padesátku, vlasy mu zešedivěly, ale stále se držel zpřímá. Byl rozeným vojákem. Na jeho bezvadné kondici se podepsal tvrdý celoživotní trénink. Navíc se dokonale ovládal a měl smysl pro pořádek.

„Odchod!“

„Pane?“ Kadet Williams rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. Skutečně generálmajor chce, aby odešel?

Ne že by toužil Achilea znovu vidět. Představa zesnulého přítele se mu beztak stačila vrýt do paměti. Opuchlý obličej s vyvalenými bulvami se groteskně pohupoval na provaze uvázaném k trámu. Williamse vyděsil k smrti, když ho objevil. Možná je na papíře voják, ale ve skutečnosti mrtvého člověka nikdy neviděl.

„Jste hluchý?“ osopil se na něho Dorrien. „Řekl jsem odchod!“

„Pane. Ano, pane.“

Dorrien vyčkával, dokud Williams neodešel. Potom otevřel dveře umývárny.

První, co viděl, byly boty mladého řeckého prince, které se houpaly ve výšce očí před jednou z otevřených sprchových kójí. Patřily k uniformě, byly černé a patřičně naleštěné. A v očích generálmajora Dorriena krásné.

Každý kadet ze Sandhurstu by měl nosit takové boty.

Dorrien zvedl hlavu. Princovy kalhoty od uniformy byly znečištěné. Byla to sice hanba, ale žádné překvapení.

V okamžiku smrti bohužel často povolí svěrače a člověk se naposledy znemožní. Zaútočil na něho nelibý zápach a Dorrien nakrčil nos.

Posunul zrak ještě o něco výš a přistihl se, že hledí do tváře zesnulého chlapce.

Princ Achileas Constantinos mu pohled oplácel nevidoucíma skelnýma hnědýma očima, jako by se i na věčnosti divil, jak může být svět tak krutý.

Kluk jeden hloupý, pomyslel si Dorrien.

Sám Frank z první ruky věděl, co je krutost, avšak nenechal se jí ani v nejmenším vyvést z míry.

Povzdechl si. Samotná mrtvola ho netrápila tak moc jako poprask, který se kvůli ní strhne. Člen řecké královské rodiny spáchá sebevraždu. V Sandhurstu! Oběsí se jako obyčejný zloděj. Jako zbabělec. Jako nula.

Řekům se to nebude líbit. Britské vládě také ne.

Otočil se na patě a beze spěchu se vrátil do své pracovny. Zvedl telefon.

„To jsem já. Obávám se, že máme problém.“

NĚKDE V HORSKÝCH LESÍCH, SLOVENSKO,
BÝVALÝ VÝCHODNÍ BLOK.
NEDĚLE 23. LISTOPADU, DVĚ HODINY RÁNO

Kapitán Bob Daley z velšského pěšího střeleckého pluku pohlédl do kamery a pronesl krátký proslav, který obdržel předešlého večera. Byl unavený, prochladlý a nechápal, proč si jeho únosci dávají práci s touhle šarádou. Blbí nejsou. Musejí vědět, že požadavek adresovaný jeho prostřednictvím britské vládě je absolutní nesmysl.

Rozpustit anglickou národní banku.

Zabavit majetek každému občanovi Spojeného království s čistým příjmem nad milion liber.

Zavřít burzu.

Žádný ze členů Skupiny 99, radikální levičácké organizace, která Boba Daleyho unesla na jedné z aténských ulic, nevěřil, že se něco takového stane. Bobův únos a následná řeč nebyly nic jiného než velké představení pro veřejnost. Za pár týdnů ho únosci propustí a vymyslí nový způsob, jak se vetřít do novinových titulků po celém světě. Jestli existuje jediná věc, jež se dala o Skupině 99 spolehlivě říct, pak ta, že jsou mistři v sebepropagaci.

Jejich název odkazoval na 99 procent světové populace ovládající méně než polovinu světového bohatství a sami vystupovali jako samozvaná skupina „počítačových Robinů Hoodů“, již coby šikovní hackeři cílí na velké obchodní zájmy jménem „nemajetných“. Byli mladí, ve virtuálním světě se pohybovali jako ryba ve vodě, nepanovala mezi nimi vůbec žádná hierarchie, a až dosud se jejich aktivity omezovaly na kyberútoky proti cílům, které považovali za zkorumpované, například nadnárodním společností, jako je McDonald's, stejně jako proti vládním agenturám, jež podle nich stranily nenáviděnému jednomu procentu. Pronikli do systémů CIA a zveřejnili stovky velmi trapných osobních e-mailů. A britské ministerstvo obrany bylo přistiženo s pověstnými spušťenými kalhotami po tom, co přijalo úplatky výměnou za místa v Královské vojenské akademii v Sandhurstu pro syny evropské bohaté elity. Po každém útoku se počítače napadených zaplnily hrozny nafukovacích červených balonků, což bylo logo skupiny a sarkastický odkaz na hit z osmdesátých let „99 Luftballons“. Kvůli těmto kouskům a pro svůj humor a pohrdání autoritami se Skupina 99 stala pro mladé na celém světě téměř kultem a s chutí se k ní přidávali.

V uplynulých osmnácti měsících skupina obrátila pozornost k hydraulickému frakování, což je těžba břidlicových plynů pomocí stlačené vody s pískem a pomocnými chemikáliemi, a cílem devastujících hackerských útoků se staly Exxon Mobil a BP, stejně jako jejich dva přední čínští konkurenti. Boj o záchranu životního prostředí připsal Skupině 99

mezi mládeží další body a zajistil jí značný počet přívrženců z řad hollywoodských prominentů.

Sám kapitán Bob Daley tohle snažení celkem obdivoval, i když jejich politický názor nesdílel. Ale po třech měsících strávených v bohem zapomenutém horském srubu ho opouštěl humor. Probudili ho ve dvě ráno a vytáhli ho ven, aby s ním v mrazu natočili nějaké směšné video. Vzduch byl tak ledový, až ho z něj bolely zuby.

Aspoň mě po tomhle pustí domů, říkal si.

Únosci mu to slíbili. Půjde jako první. Američan přijde na řadu o několik týdnů později. Americký novinář Hunter Drexel byl unesen na ulici v Moskvě tentýž týden, kdy se Boba zmocnili v Athénách. Hunterův únos se jevil jako náhodný spontánní čin, jehož účelem bylo upoutání pozornosti ve Spojených státech. S Bobem si dali větší práci a důkladně jeho únos naplánovali. Byla to jeho první mise v rámci práce pro MI6, konaná výhradně ze cvičných důvodů, a někdo ze Skupiny 99 přesně věděl, kdy a kde ho najdou. Bob byl přesvědčený, že mají svého krtka přímo v MI6. Jiné rozumné vysvětlení neexistovalo. Cílem jeho únosu bylo zahanbit jak armádu, tak MI6. Záměrům Skupiny 99 dále pomohlo, že Bob pocházel z vážené, bohaté a navrch šlechtické britské rodiny. Takové frajírky nemá nikdo rád.

„Neberte si to osobně,“ řekl mu jeden z únosců dokonalou angličtinou a s úsměvem, „ale jsi čítankový příklad privilegovaného hošana. Ber to jako životní zkušenost. Přispěješ svou troškou do mlýna k vzájemné rovnosti.“

Zkušenost to skutečně *byla*. Hunter Drexel se stal jeho dobrým přítelem. Ti dva byli jako den a noc. Bob Daley byl konzervatívec, patriot do morku kostí a ctil tradice, zatímco Hunter spadl do kategorie solitérů a individualistů a vyhledával riziko v každé jeho podobě. Avšak nic nestmělí dva lidi tak dobře jako tříměsíční pobyt ve srubu uprostřed divočiny. Až se dostane domů, parádně svůj zážitek zpeněží, ode-

jde z armády a vykašle se i na neslavnou kariéru vyzvědače. Nesmírně tím potěší svou ženu Claire.

„Dívej se přímo do kamery, prosím. A drž se scénáře.“

Oslovil ho Řek, jemuž ostatní říkali Apollo. Každý ze Skupiny 99 měl řeckou přezdívku, kterou používali i při komunikaci online, přestože členové pocházeli ze všech koutů světa. Apollo však byl Řek každým coulem a nadto patřil k zakládajícím členům skupiny, jejíž počátky se dají vystopovat v Athénách. Vznikla z euforie, jež vypukla po zvolení Eliase Callese, nejlevicovějšího premiéra v dějinách země a vůdčí postavy myšlenky globální rovnosti. Snad proto se jako přezdívky ujala řecká jména.

Bob ani Hunter neměli Apolla v lásce. Byl arogantní a na rozdíl od ostatních postrádal smysl pro humor. Dnes měl na sobě tmavé maskáče a na hlavě pletenou kuklu.

Hrajeme si na vojáčky, pomyslel si Bob Daley. Chlapeček na vojenském táboře.

Tohle je vážně směšné. Co budou tihle kluci dělat, až vyrostou? Až je přejde celé dobrodružství se Skupinou 99? Až Apolla chytí – a Bob o tom vůbec nepochyboval –, stráví pěkných pár let v kriminále. Napadlo ho to vůbec?

„Jmenuji se kapitán Robert Daley,“ spustil Bob. Díval se přímo do kamery a bezchybně přednesl svoji řeč. Čím dřív to bude mít za sebou, tím dřív se vrátí do srubu, kde na něho čeká teplá postel. Dokonce i Hunterovo chrápání je příjemnější než stát tu ve sněhu a skákat, jak tenhle opičák píská.

Když skončil, otočil se a pohlédl na Apolla.

„V pořádku?“

„Výborně,“ odpověděl zakuklenec.

„Hotovo?“

Výřezem v masce Bob Daley viděl, jak se Řek usmál.

„Ano, kapitáne, vy už jste skončil.“

A pak, stále před běžící kamerou, Apollo vytáhl pistoli a ustřelil Bobovi hlavu.

MANHATTAN

SOBOTA 22. LISTOPADU, DEVĚT HODIN VEČER

Althea sledovala na obrazovce notebooku, jak si kulka razí cestu lebkou Boba Daleyho. Seděla na semišové pohovce ve svém luxusním apartmá v hodnotě pěti milionů dolarů a venku se tiše snášel sníh na Central Park. Byla krásná zimní noc, jasná a mrazivá.

Na čočku kamery stříkla krev a mozková tkáň kapitána Daleyho.

To je nádhera, pomyslela si spokojeně, sledovat něco takového v reálném čase a z pohodlí vlastního obývacího pokoje. Některé technologie jsou vsutku úžasné.

Natáhla se a prsty s dokonale upravenými nehty se dotkla obrazovky. Napůl očekávala, že bude mokrá a Daleyho krev bude stále hřát.

Dobře, blesklo jí hlavou. Je po něm.

Angličanovo tělo se naklonilo dopředu a zhroutilo se na lesní podloží jako pytel brambor. Apollo se doloudal ke kameře, stáhl si z hlavy kapuci, otřel objektiv kamery a usmál se na Altheu.

Té neušlo, jak se mu vepředu nadouvají kalhoty. Zabíjení ho očividně vzrušovalo.

„Udělalo ti to radost?“ zeptal se jí.

„Obrovskou.“

Vypnula počítač, přešla k chladničce a vzala z ní lahev Clos d'Ambonnay, ročník 1996. Vytáhla korkovou zátku, nalila si skleničku a připila prázdné místnosti.

„Na tebe, miláčku!“

Za několik hodin se poprava kapitána Daleyho ocitne na titulních stranách novin po celém světě. Na Blízkém východě jsou únosy a vraždy běžné, ale tady jsme na Západě. Tohle je Evropa. Tohle je Skupina 99, počítačové Robinové Hoodi. Hodní chlapi.

Jak budou všichni v šoku a pohoršení!
Althea si prohrábla dlouhé tmavé vlasy.
Nemohla se dočkat.

KAPITOLA 2

Tohle je noční můra.

Julia Cabotová, nová britská premiérka, položila hlavu do dlaní. Seděla u psacího stolu ve své soukromé kanceláři na Downing Street 10. Spolu s ní tu byl Jamie MacIntosh, šéf tajné služby MI6, a generálmajor Frank Dorrien. Dorrien, nositel vysokých vojenských vyznamenání, také pracoval jako starší agent pro tajnou službu, o čemž věděla jen hrstka vyvolených, která nezahrnovala jeho ženu.

„Prosím, povězte mi, že se probudím.“

„Je to Bob Daley, kdo se neprobudí, paní premiérko,“ odpověděl suše Frank Dorrien. „Nerad vám to říkám.“

„Tak to neříkejte,“ osopil se na něho Jamie MacIntosh. Frank byl statečný muž a skvělý agent, ale jeho sklon dávat najevo morální převahu býval nadmíru únavný. „Tohle nemohl nikdo předpokládat. Tohle je zatracená Evropská unie a ne Aleppo.“

„A banda pubertálních pošuků v mikínách s červenými balonky, ne ISIS,“ dodala zoufale Julia Cabotová. „Skupina 99 lidí *nezabývá*. Prostě ne!“

„Dokud s tím nezačne,“ poznamenal Frank. „Což se právě stalo. A krev kapitána Daleyho máme na rukou my.“

Bylo těžké nebrat si jeho smrt osobně, částečně proto, že Frank Dorrien Boba osobně znal. Oba sloužili v Iráku za takových podmínek, které si Julia Cabotová a Jamie MacIntosh neumějí ani představit, natož aby jim rozuměli. A také částečně proto, že Frank přítomné varoval, že by *měli* brát

Skupinu 99 *vážně*. Podle Frankových zkušeností tato hnutí vždycky začínají se vzletnými ideály a téměř vždycky končí násilím. Povstala odštěpená frakce, mnohem radikálnější a krvežíznivější než zbytek smečky, a převzala velení od umírněných. Takhle to po revoluci dopadlo s komunisty v Rusku. Takhle to dopadlo s Pravou IRA. Takhle to dopadlo s ISIS. Na ideologii nezáleželo. Stačí mít k dispozici navztekkané a frustrované mladé muže plné testosteronu, prahnoucí po moci a pozornosti, a skončí to špatně, hodně špatně.

Tajná služba týdny řešila, kde by únosci mohli kapitána Daleyho a Huntera Drexela držet, ale nikdo si kvůli tomu žily netrhal, protože se nedomnívali, že by rukojmí byla ve skutečném nebezpečí. Frank navrhl, aby poslali zvláštní leteckou jednotku na ozbrojenou záchrannou misi, vysloužil si tím však rozhněvanou reakci jak od vlády, tak od tajné služby.

„Pomátl ses?“ vyjel na něho Jamie MacIntosh. „Slovensko je v Evropské unii.“

„No a?“

„Nemůžeme poslat jednotky do cizího suverénního státu. Sakra, vždyť je to *spojenec*. Nepřipadá v úvahu.“

A tak se nic nepodniklo a teď stovky milionů lidí po celém světě viděly, jak jejich obrazovku pokropil kapitánův rozstříknutý mozek. Celebrity, které ještě minulý týden stály ve frontě, aby se nechaly vyfotografovat s plackou s červeným balonkem na klopě božíhodového saka a dávaly tím najevo sounáležitost se vznešenými cíli skupiny usilující o ekonomickou rovnost, nyní zděšeně prchaly do dále. Únos a vražda přímo tady, v Evropě!

„Chápu, že se zlobíte, Franku,“ prohlásila chmurně Julia Cabotová, „ale já potřebuji konstruktivní řešení. Američané vyvádějí jako zjednaní. Obávají se, že jejich rukojmí přijde na řadu jako další.“

„Mají se proč vztekat,“ ucedil suše Frank.

„Všichni chceme ty parchanty dostat.“ Cabotová se obrátila k šéfovi tajné služby. „Jamie, co o nich víme?“

„Skupinu 99 založili v roce dva patnáct mladí počítačovní vědci původem z řeckých Athén. Hnutí se brzy rozšířilo po celé Evropě. Následovala Jižní Amerika, Asie, Afrika a potom zbytek světa. Ohánějí se čistě ekonomickými zájmy a údajně bojují proti chudobě a globální nerovnováze v otázkách bohatství. Volně přeloženo jsou to komunisté, kteří se nehlásí k žádnému politickému programu a nehledají národní ani náboženské spojence. V online světě používají řecké přezdívky a jsou velmi, velmi mazaní.“

„Co víme o jejich vůdcích?“

„Jedno nebo dvě jména bychom měli. Ten, který si říká ‚Hyperion‘, je podle nás sedmadvacetiletý Venezuelan jménem José Hernandez. Právě on zveřejnil soukromé e-maily generálního ředitele Exxonu.“

„To je ten týpek s transsexuální milenkou a slabostí pro kokain?“ Cabotová si vzpomněla na podraz na neblaze proslulého ropného manažera. Ačkoliv okamžitě rezignoval, cena akcií jeho firmy prudce klesla.

„Přesně tak. Ironií osudu Hernandez pochází z bohaté a vážené rodiny. Možná proto se mu zatím nikdo nedostal na kobytku. Ale součástí problému je i skutečnost, že oficiální vůdci *neexistují*. Skupina 99 odmítá tradiční hierarchii ve všech jejích podobách. Protože se pohybují anonymně v prostředí internetu, je to spíš volné uskupení než klasická teroristická organizace. Různí jednotlivci a buňky jednají nezávisle, schovaní pod jedním velkým jménem.“

Cabotová si povzdechla. „Takže je to hydra s tisícem hlav. Anebo bez hlav.“

„Lépe bych to nevystihl.“

„Co financování? Víme, odkud berou peníze?“

„Tenhle úhel pohledu je mnohem zajímavější. Na lidi, kteří se otevřeně staví proti hromadění bohatství, mají podivuhodné množství finančních prostředků. Investují do technologií, aby mohli provádět svoje kyberútoky. Je to drahý byznys,

když chtějí zůstat o krok napřed před sofistikovanými systémy velkých hráčů, jako je Microsoft nebo Pentagon.“

„To si umím představit,“ broukla Cabotová.

„Dále se domníváme, že stojí za anonymními dary v řádech milionů dolarů věnovanými na charitu a levicovým politickým stranám. Podle mnohých zdrojů stojí v čele skupiny žena, Američanka, která hnutí jednak financuje, a jednak je hnací silou a plánovačkou strategických cílů. Vzpomínáte si na loňský útok na CIA, kdy zveřejnili kompromitující soukromé maily zaměstnanců z Langley?“

Premiérka přikývla.

„Američané věří, že za tím stojí ona. Pracuje pod jménem Althea, ale to je asi tak všechno, co o ní víme.“

Julia Cabotová se zvedla a přešla k oknu. Cítila, jak se jí Frankovy oči zavrtávají do zad. Zjistila, že se starým vojákem jsou jenom potíže. Zrovna před týdnem se s ním sešla, aby probrali tragickou a z diplomatického hlediska trapnou sebevraždu řeckého prince v Sandhurstu. Zarazilo ji, jak málo soucitu generálmajor Dorrien v téhle záležitosti projevil a jak odmítavě se stavěl k politickým důsledkům mladíkovy smrti na britské půdě, nadto když byl v péči britské armády.

„Možná trpěl depesemi.“ Jiné vysvětlení jí nenabídl. A když na něho naléhala, neskrýval podráždění. „S veškerou úctou, paní premiérko, byl jsem jeho velícím důstojníkem, ne terapeutem.“

Ano, pomyslela si zlostně Julia, a já jsem tvojí velící důstojnicí.

Zajímalo by ji, jestli se k ní Dorrien chová tak nezdvořile jenom proto, že je žena, anebo jestli tak vystupuje vždycky.

Avšak v tomto případě má generálmajor pravdu. Skutečně má na rukou krev Boba Daleyho. Jestli zemře i americký novinář Hunter Drexel, nikdy si to neodpustí.

„Musíme s Američany spolupracovat,“ prohlásila. „Naprostoto otevřeně.“

Jamie MacIntosh lakonicky povytáhl obočí. „Naprostá otevřenost“ není něco, nad čím by jásal. Ani zdaleka ne.

„Musejí toho svého člověka, Drexela, odtamtud dostat. Chci, abyste předal CIA všechno, co máte, Jamie. Možné lokace... Zkrátka všechno.“

„Takže my jim budeme pomáhat se záchranou jejich mužé potom, co jsme se na našeho vykašlali?“ vypěnil Frank Dorrien a zatvářil se dotčeně.

„Snažíme se napravit chybu a vytěžit z ní to nejlepší, generálmajore,“ opáčila pohotově premiérka. „A na oplátku očekávám, že nám CIA poskytne všechno, co jejich lidé mají na celosvětovou síť Skupiny 99. Až dosud jejich kyberútoky mířily především na cíle ve Spojených státech. Americké společnosti a vládní agenda byly zasaženy o hodně víc než my. Nepochybuji o tom, že kolegové už vedou o těch grázlech pěkně silné fascikly.“

„Určitě ano, paní premiérko,“ zadrmolil suše Frank Dorrien. Každá jeho poznámka působila znepokojivě a zaváněla kritikou.

„Něco je přimělo změnit taktiku,“ rozumovala Cabotová a Franka zcela ignorovala. „Něco způsobilo, že se z počítačových padouchů ovládajících tu nejšpičkovější techniku změnili v únosce a vrahy. Potřebuji vědět, co za tím stojí.“

„Nelíbí se mi to. Vůbec se mi to nelíbí.“

Prezident Jim Havers se zamračil na trojici mužů rozsažených kolem jeho stolu v Oválné pracovně. Sešli se tu Greg Walton, mrňavá holá hlava CIA, Milton Buck, nejlepší z agentů FBI zaměřených na boj proti terorismu, a generál Teddy MacNamee, předseda náčelníků jednotlivých štábů.

„Nikomu z nás se to nelíbí, pane prezidente,“ ozval se Greg Walton. „Ale máme snad na vybranou? Jestli Drexela okamžitě neosvobodíme – a když říkám okamžitě, tak myslím co nejdřív –, můžeme se za chvíli dívat, jak mu mozek stříká z hlavy. Pokud na tuhle zprávu nezareagujeme...“

„Já vím, já vím. Ale co když tam není? Chci tím říct – pokud si tím byli Britové tak zatraceně jistí, proč nedostali svého člověka včas ven?“

Prezident Havers se zamračil ještě o něco víc. Kongres i veřejnost na něho vyvíjely obrovský tlak, aby zachránil Huntera Drexela. Ale pokud je zpráva, kterou právě obdrželi od Britů, pravdivá, znamenalo by to ozbrojený vpád do země Evropské unie, byť vedený v rámci jeho záchrany. Spojené státy už dostaly pěknou čochku za to, že poslaly vojsko do Pákistánu, aby zajaly bin Ládina. A to byla úplně jiná liga.

Slovensko je spojenec, představitel západní demokracie. Tamějšímu prezidentovi a lidem se nebude líbit, že do jejich vzdušného prostoru vtrhnou americké vrtulníky, aby v jejich horách vysadily zvláštní jednotky potom, co Bratislava kategoricky popřela, že by země poskytla útočiště Skupině 99 nebo jakékoliv jiné teroristické organizaci.

A co když mají Slováci pravdu a britská tajná služba se plete? Co když k nim Havers pošle armádu, a nakonec se ukáže, že tam Drexel není? Kdyby se kvůli ní jeden jediný Slovák pobryndal kafem, stál by prezident Havers před mezinárodním soudem dřív, než by stačil říct „za porušení mezinárodního práva“.

„Možná ho propustí,“ zamumlal si napůl pro sebe.

A trojice mužů se podívala na svého vrchního velitele, jako by chtěla říct: *a prasata začnou lézat*.

„Jenom připomínám, že i tahle možnost je ve hře.“

„Umím si představit, že ještě minulý týden si tohle mysleli i Britové,“ poznamenal Greg Walton.

„Ale možná to, co se stalo kapitánu Daleymu, byla jednorázovka.“ Prezident se chystal pomyslného stébka. „Výjimka. Koneckonců násilí se nikdy dřív nedopustili.“

„Zato se ho dopustili teď, pane,“ připomněl nevesele generál MacNamee. „Skutečně si můžeme tohle riziko dovolit?“

„Já především nechápu, proč Huntera Drexela vůbec unesli.“ Prezident si rozrušeně prohrábl vlasy. „Druhořadého

novináře, gamblera, kterého vyhodili z *Washington Post* i z *New York Times*. Což samo o sobě o něčem svědčí. Jakým způsobem tenhle muž reprezentuje jedno procento lidí, jimiž tahle skupina pohrdá? Z toho, co se mi doneslo, soudím, že sotva zaplatil účty. Co podle nich představuje?“

„Je to Američan,“ odpověděl tiše Milton Buck z FBI.

„A to stačí?“

„Některým lidem ano,“ mínil Greg Walton. „Naši protivníci nemusejí za všech okolností jednat racionálně, pane.“

„S tím na mě nechodte!“ Prezident rozčileně zavrtěl hlavou. „V jednu chvíli zaplaví obrazovky počítačů svých obětí praskajícími balonky a vtrhnou na jeviště při předávání Oskarů, a pak uspořádají vraždu v přímém přenosu. Ježíši Kriste! Co přijde dál? Začnou upalovat lidi v klecích? Tohle je jako špatný vtip. Tohle je Evropa.“

„Stejně jako byla Osvětim.“

Rozhostilo se ticho.

Kdyby na Slovensko poslal mariňáky a operace byla úspěšná, stal by se hrdinou. Přinejmenším doma. Část lesku by pochopitelně dopadla na Brity. Julia Cabotová se už domáhá dalších informací o Skupině 99, především o „Althee“, avšak zrovna o tohle se CIA dělí nerada. Kdyby to vyšlo, Havers by neměl na vybranou a musel by jí je předat. Což by se vyplatilo. Jeho obliba by raketově vzrostla.

Na druhou stranu, kdyby Drexel nebyl tam, kde má podle Britů být, odskákal by to Havers, a ne Cabotová. Pověst Američanů by se ocitla v troskách a mohl by se rozloučit s druhou prezidentskou nominací.

Zavřel oči a pomalu vydechl. V ten okamžik nenáviděl Huntera Drexlera skoro tak moc jako Skupinu 99.

Jak k tomu sakra došlo?

„K čertu! Jdeme do toho. Vtrhněte tam a přiveďte toho pitomce.“

KAPITOLA 3

Hunter Drexel si přitiskl rádio k uchu a pozorně se zaposlouchal. Tmu prořízl hlas reportéra z BBC World Service.

„Zatímco roste znepokojení nad osudem uneseného amerického novináře Huntera Drexela, dnes jsme drželi minutu ticha za kapitána Roberta Daleyho z vojenské akademie Sandhurst v Berkshiru, jehož brutální vražda z rukou teroristické Skupiny 99 šokovala celý svět.“

Tak už jsou z nich teroristi? blesklo Hunterovi hlavou a hořce se zasmál. *Zvláštní, jak jedna malá vražda všechno změní.*

Před dvěma týdny se BBC nemohlo Skupiny 99 nabažít. Stejně jako ostatní světová média se rozplývalo nad počítačovými Robiny Hoody jako fanyanky na koncertu One Direction.

Na druhou stranu – je Hunter skutečně o něco lepší než oni? Koneckonců i on si udělal na Skupinu 99 špatný názor.

V době únosu byl na volné noze a pracoval na článku o korupci ve světovém těžařském byznysu. Zejména ho zajímaly biliony dolarů proudící mezi Spojenými státy, Ruskem a Čínou a tajné odměny za uzavřené kontrakty, jež přinášely všem třem zúčastněným mocnostem nemravné zisky. Smlouvy se uzavíraly stiskem ruky a byly detailně probírány v Houstonu, Moskvě a Pekingu, čímž bezostyšně porušovaly mezinárodní obchodní právo. Tehdy Hunter viděl ve Skupině 99 spojence, protiklad korupce bující v energetickém průmyslu. Ironií osudu byl zrovna na cestě za Cameronem Crewem, zakladatelem a majitelem Crewe Oil a jedním z „hodných hochů“ v oboru, kterého chtěl navštívit v jeho moskevské pobočce, když ho přepadli, zatáhli do jedné z postranních uliček, uspali chloroformem a nacpali do kufru mercedesu. Bohužel to

nebyli kremelští rváči, ale lidé, o nichž se domníval, že stojí na stejné straně jako on.

Z dlouhé cesty do srubu si mnoho nepamatoval. Střídali auta. Krátce letěli vrtulníkem. A nakonec skončil tady. O několik dní později k němu přibyl Bob Daley, jehož mu představili jako „spolubydlícího“. Všechno probíhalo na úrovni. Měli k dispozici teplé postele, rádio a k Hunterovu potěšení balíček karet. Bez svobody dokázal žít, když musel. Dokonce i sex byl přepychem, bez něhož se dokázal obejít. Ale život bez pokeru nestojí za to žít. S Bobem hráli denně, často i dlouhé hodiny, a sázeli se o kamínky jako děti. Kdyby nebylo ozbrojenců před srubem, Hunter by klidně uvěřil, že se účastní nějaké studentské taškařice anebo reality show v televizi. Strážci, kteří na ně dohlíželi, se tvářili rozpačitě a trochu zahanbeně, jako by se styděli za nepovedený žertík, jenž zašel moc daleko, a nebyli si docela jistí, jak z ožehavé situace ven.

Až na Apolla.

Hunter tuhle hloupou řeckou přezdívku nesnášel. Připadala mu strašně nabubřelá. Jenže jinak toho zmrda, co zastřelil Boba, pojmenovat nedokázal. Apollo byl jiný než ostatní. Vzteklejší, nasranější a víc se žral než ostatní. Hunter brzy poznal, že je to tyran a pěkný hajzlík. Ale ani za milion let by ho nenapadlo, že je schopen vraždy.

Bobova poprava všechny zaskočila a zanechala je v stavu hlubokého šoku. Nedotkla se jenom Huntera, i jeho hlídače upřímně vyděsilo to, co se stalo. Někteří brečeli, jiní zvraceli. Nikdo však neměl dost rozumu, aby sejmul Apolla.

Tohle je ono. Nová realita.

Všichni v ní vězí až po krk.

Rádiový signál slábl. Hunter zoufale otáčel knoflíkem ve snaze najít něco, cokoliv, co ho vytrhne ze spárů tíživého strachu. Během své kariéry novináře se v nebezpečí ocitl víckrát. V Aleppu a Bagdádu po něm stříleli a na východní Ukrajině se s ním málem zřítíl vrtulník. Avšak ve válečné

zóně vás adrenalin udržuje v chodu. Na strach není čas. Je snadné být statečný.

Tady, v tichu srubu, kde není nic než kamarádova prázdná postel a společnost mu dělají jen vlastní zběsilé myšlenky, nefalšovaný děs seděl Hunterovi na zádech jako obrovská černá ropucha. Připravoval ho o dech a o naději.

Zabijí mě.

Zabijí mě a pohřbí v lese vedle Boba.

Na začátku, v prvních hodinách a dnech po Bobově smrti, se Hunter odvažoval doufat. *Někdo mě najde. Všichni mě teď hledají. Britové. Američani. Někdo přijde a zachrání mě.*

Ale dny plynuly, nikdo se neukázal a naděje zhynula.

V rádiu hlasitě zapraskalo a pak se signál úplně ztratil. I když nerad, Hunter zalezl pod příkrývkou a pokoušel se usnout. Nešlo mu to. Tělo ho bolelo vyčerpáním, mozek však jel na plné obrátky. Představy na něho dorážely jako kulky.

Viděl mámu, jak sedí ve svém bytě v Chicagu v odřeném křesle a je starostmi bez sebe.

Jeho poslední milenka, Fiona z *New York Times*, kterou podvedl, na něho před odjezdem ječí: „Doufám, že tě chytí některý z Putinových ranařů a umlátí tě k smrti páčidlem, ty kreténe!“

Bob Daley trapně vtipkuje před natáčením videa.

Večer předtím, než mu Apollo vystřelil mozek z hlavy.

Přimějí ho, aby taky natočil video? Budou na kameře stále stopy Bobovy krve?

Ne!

Ledové prsty strachu se mu zapíchly do kůže jako jehly.

Musím odtud vypadnout!

Hunter se prudce posadil a lapal po dechu. Zabouřilo mu v břicho. *Prosím, Bože, pomoz mi! Ukaž mi cestu ven.*

Až do této doby si neuvědomoval, jak zoufale nechce zemřít. Možná proto, že nadešel okamžik blížící se smrti. Kdyby ho chtěli zachránit, dávno by to udělali.

Nikdo neví, kde jsem.

Nikdo nepřijde.

A proč by měl? Hunter Drexel nikdy necítil loajalitu k rodné zemi a nikdy ji neprojevoval. Jakým právem očekával, že se o něho vlast postará?

Otázka patriotismu pro něho zůstávala záhadou. Věrnost zemi anebo ideologii byla naprosto mimo jeho chápání. Lidé, jako ti ze Skupiny 99, zcela oddaní boji za svoji věc, ho fascinovali. *Proč?* Hunter vnímal svět vysloveně prostřednictvím lidí. Jednotlivců. Záleží na lidech, ne na ideách. Se Skupinou 99 a jejím názorem na svět a politické přesvědčení měl společného víc než s Bobem Daleym. Avšak Bob byl dobrý člověk. Zato Apollo, ať už se ve skutečnosti jmenuje jakkoliv, je vyložená špína. A právě na téhle podstatě v konečném důsledku záleží, ne na nálepce, pod níž člověk žije:

Voják.

Radikál.

Terorista.

Vyzvědač.

Není to nic jiného než prázdná slova.

Kdyby se měl Hunter nějak označit, řekl by: novinář. Psaní má svoji váhu. Pravda něco znamená. Taková by mohla být jeho ideologie.

Rozhlédl se po dřevěném srubu, který se mu v posledních pár měsících stal domovem, a pokusil se zklidnit svůj dech. Těžké dřevěné dveře byly zvenčí zaklíněné kusem kmene a stáli u nich dva ozbrojenci. Po Bobově smrti v oknech přibýly železné mříže. Za nimi se rozkládal neproniknutelný temný les tvořený armádou jehličnanů trčících z bílých závějí. Když bylo Hunterovi a Bobovi nejhůř, spřádali směle plány, jak odtud utečou. Všechny byly šíleně riskantní a víceméně neproveditelné. Takové, jaké vycházejí jenom v animácích. A ke všem je třeba dvou lidí. Sám odtud nezdrhne. Jediná cesta, jak se odtud dostat, je ta, po níž se vydal Bob Daley.

Hunter se položil na záda. Nebyl tak úplně klidný, ale přinejmenším překonal panickou ataku. Smíření s osudem, to je ten klíč. Nechat věci plynout. Ale jak se má člověk smířit s vlastní smrtí?

V duchu se vrátil ke zprávě, kterou včera slyšel v rádiu. V Sandhurstu se oběsil řecký princ. Achileas. Stejně pitomé jméno, jaké si dávají členové Skupiny 99. Kolem nečekaného úmrtí mladého muže se strhla spousta povyku a bylo zahájeno „oficiální vyšetřování“.

Jako obvykle Huntera zasáhla především lidská část příběhu. Mladý muž měl celý život před sebou, nicméně se *rozhodl* zemřít.

Třeba kdyby se Hunterovi podařilo pochopit, *proč* se tak rozhodl, jaký impuls donutil toho kluka obejmut smrt jako milenku, přestal by se tolik bát.

Pomalou se propadal do neklidného spánku.

Zvuk se napřed podobal tichému bzučení. Jako když se rojí včely.

Ale sílilo to. Nezaměnitelné vrčení rotoru vrtulníku.

„Dimitri“, jeden z Hunterových hlídačů, popadl svého druhu za rameno a zatřásl jím. „Poslouchej!“

Druhý strážce se pomalu probíral. Stejně jako Dimitrimu mu bylo pouhých devatenáct a oba chlapi pocházeli z Francie. Letos končili studium počítačových věd v Paříži. Ke Skupině 99 se přidali čistě pro zábavu, protože do ní vstoupila spousta jejich kamarádů a líbila se jim představa, že srazí hřebínek několika největším světovým boháčům. Žádného z nich ani ve snu nenapadlo, že skončí v lese někde pod Tatrami, kde mrzne, až praští, a navrch s kvěrem v ruce.

Než se stačili zvednout, oblohu zaplnila stroboskopická světla. Celý tábor se koupal v oslepujících záblescích. Pak zazněly první výstřely.

„Kurva!“ Dimitri se rozbřečel. „Co budeme dělat?“

Helikoptéry už byly tak blízko, že se přes řev motorů sotva slyšeli.

„Utíkej!“ zaječel jeho přítel.

Dimitri se rozběhl. Zaslechl za sebou palbu a uviděl svého přítele spadnout za zem. Pokračoval v úprku. Nohy měl jako z gumy, jako by se z nich vytratila všechna síla.

Tábor sestával z plátěných stanů postavených kolem srubu do tvaru U. Dále zde stály dvě pevnější stavby. Jedna sloužila jako sklad zbraní, druhá jako ústředí vybavené generátorem, satelitním telefonem a speciálně upraveným přenosným počítačem.

Druhá z nich byla blíž. Dimitri k ní zamířil. Všude kolem něho ze stanů v panice vylézali jeho rozespalí přátelé. Někteří kolem sebe mávali zbraněmi, jiní byli neozbrojení. Atlas a Kronos, dva kluci z Německa, zvedli ruce nad hlavu.

Dimitri zděšeně sledoval, jak je skosila smršť kulek. Napřed legračně poskakovali jako tančící loutky, než padli mrtví k zemi.

Vtom ho zezadu něco udeřilo. Nebyla to kulka ani kámen. Byl to závan větru tak silný, až ho porazil. Vrtulníky přistály. Náhle vypukl chaos, podbarvený zábleskem světel a hlukem. „NA ZEM! K ZEMI!“

Dimitri zakvílel jako vyděšené dítě. Vtom ho popadly čísi ruce, vzaly ho pod rameny a odtáhly do velicího střediska.

„Jsi v pořádku.“ Apollův hlas zněl rázně a klidně. Dimitri se k němu tiskl jako k záchranému člunu.

„Zabijí nás!“ vřeštěl kluk.

„Ne, nezabijí. My zabijeme je.“

Dimitri sledoval, jak Apollo zuby odjistil granát a hodil jej mezi muže, kteří právě postříleli jeho přátele. Kusy jejich roztrhaných těl vylétly do vzduchu.

„Tady máš.“ Apollo mu podal granát. „Miř na helikoptéry.“

Uvnitř srubu se Hunter Drexel schoval pod stůl.

Řev Chinooků byl ten nejlahodnější zvuk, jaký kdy slyšel.
Jsou tady! Našli mě!

Dokonce i střelba mu přišla až příliš známá. Dávky ze samopalů si pamatoval z Iráku a Sýrie. Tentokrát mu zněly útěšně, jako ukolébavka anebo mámin hlas.

Bum! Dveře srubu se neotevřely, vysloveně explodovaly. Úlomky dřeva se rozlétly do všech stran.

Během několika vteřin byla místnost plná kouře, až se v něm ztrácel. V uších mu zvonilo a v očích štípalo. Zaslechl hlasy a křik, ale všechno tlumeně, jako by poslouchal pod vodou. Čekal, až někdo vtrhne dovnitř – voják nebo jeho únosci –, ale nikdo se neobjevil. Proto se po břiše začal plazit tam, kde bývaly dveře.

Venku se rychle vzpamatoval. Nahoře hvězdy, dole sníh. Američané – aspoň předpokládal, že jsou to oni – víceméně před ním a vpravo před táborem. Vlevo se zbytky Skupiny 99 zabarikádovaly v budovách z tvárníc a opětovaly palbu. Střely svištěly temnotou jako světlušky. Občas scénu osvítil záblesk světla a pak bylo vidět utíkající muže. Hunter sledoval, jak tři američtí vojáci padli pár kroků před ním. Jeho únosci se rozhodně nevzdávali bez boje.

Vtom po jeho levici něco zakňučelo jako raněné zvíře. Otočil se.

„Pomoz mi!“

Hunter se plazil za zvukem a zjistil, že ve sněhu leží mladý Angličan vystupující pod přezdívkou Perseus. Hunter pro něho měl zvláštní slabost, protože mu svýma hubenýma nohama připomínal kuře, líbila se mu jeho lidová mluva a dojímal ho silné brýle jako vyrobené ze skel od jogurtů. Hunter si ho přejmenoval na „Mimoně“. Často spolu hráli poker a kluk byl zatraceně dobrý.

Teď bezmocně ležel na promrzlé zemi a oči měl vytřeštěné šokem. Sníh kolem něho se zbarvil do šarlatova. Hunter sklopil zrak a zjistil, že Mimoně přišel o obě nohy.

„Umřu?“ vzlykal.

„Ne,“ zalhal Hunter a položil se vedle něho.

„Necítím nohy.“

„To je tou zimou,“ odpověděl Hunter. „A šokem. Budeš v pohodě.“

Mimoň otevřel a zase zavřel oči. Nepotrvá to dlouho.

„Mrzí mě to,“ zašeptal. „Nikdy jsem nechtěl... Tohle všechno.“

„Já to vím,“ přikývl Hunter. „Není to tvoje vina. Jak se jmenuješ? Doopravdy.“

Kluk zadrkotal zuby. „J-James.“

„Odkud jsi, Jamesi?“

„Z Hackney.“

„Z Hackney. Oukej.“ Hunter ho pohládl po vlasech. „Jaké to tam je?“

Mimoň se na něho nepodíval.

„Máš nějaké sourozence, Jamesi?“

Chlapec dlouze a přerývaně vydechl a byl pryč.

Hunter cítil, jak se mu do očí hrnou slzy a tělo plní zlost.

Kdepak zlost. Vztek.

James byl jeho kamarád. Sakra, vždyť byl ještě dítě!

„NE!“ zaječel. Všechn strach nahromaděný v jeho nitru během několika posledních dní se vyřinul ven v jednom divokém zvířecím zavytí plném hněvu a ztráty. V tom okamžiku mu bylo jedno, jestli zemře. Na všechno kašlal. Něžně pohládl Jamese po čele, zvedl se a rozběhl se k vrtulníkům.

A pak se to stalo.

Jedna z helikoptér explodovala a do vzduchu vylétly ohnivé koule jako komety. Hunter je otřeseně sledoval. Tehdy mu začalo docházet, že Američané mohou tuhle bitvu prohrát. Tohle není čistá záchranná akce, jak předpokládali. Všechno se zvrátilo. Vojáci umírají a členové Skupiny 99 vracejí úder, bojují o život.

Hunter běžel dál, protože co jiného má dělat? Bude utíkat, dokud ho něco nezastaví. Dokud mu neustřelí nohy jako Jamesovi, anebo mu kulka neprovrtná hlavu jako Bobu Daleymu. Anebo dokud nebude volný, aby napsal pravdu o tom, co se stalo dnešní noci. Pravdu o všem.

Světla byla stále jasnější. Oslepovala ho. Hunter předpokládal, že úspěšně minul ústředí, ale jistý si tím nebyl. Vtom se druhý z vrtulníků probral k životu a lopatky jeho rotorů se naplno roztočily jen pár metrů od místa, kde stál. Hunter sledoval, jak se vznáší několik desítek centimetrů nad zemí a jeden po druhém v něm mizí muži v maskáčích. Kulky mu létaly nad hlavou. Zničehonic se přímo před ním vynořila ruka.

„Nastup si!“

Americký voják se vykláněl z helikoptéry a podával mu ruku. Byl mladší než Hunter, ale sebevědomý a jeho slova nebyla žádost, nýbrž rozkaz.

Hunter zaváhal, králík chycený ve světle reflektorů.

Vzpomněl si na článek, kvůli němuž ho unesli.

Zakládal se na pravdě, na nehmatatelné pravdě, již chtělo tolik lidí vytěsnit.

Až nastoupí do vrtulníku, bude vůbec někdy schopen ji říct? Dokončí někdy svou misi?

Ohlédl se. V ohořelých troskách tábora, který se mu v posledních pár měsících stal celým jeho světem, se považovaly mrtvolky. Všechno se seběhlo během několika minut. Zlí muži, hodní muži a naivní chlapci tu leželi zmasakrovaní jako dobytek. Jako chudák Bob Daley.

A teď mu sebevědomý mladý Američan podává ruku a nabízí mu cestu ven. Jeho modlitby byly vyslyšeny.

Nastup!

Hunter Drexel pohlédl svému zachránci vděčně do očí.

Potom se otočil a rozběhl se do noci.

KAPITOLA 4

„Co tím chcete říct, že utekl?“

Prezident Jim Havers držel sluchátko dál od ucha a nevěřícně na ně zíral.

„Zdrhnul, pane,“ upřesnil generál Teddy MacNamee. „Odmítl nastoupit do helikoptéry.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Kurva,“ ulevil si prezident.

„Co tím chcete říct, že utekl?“

Britská premiérka si potřela unavené oči.

„Nevím, jak jinak vám to mám říct, Julie,“ osopil se na ni prezident Spojených států. „Odmítl nastoupit do vrtulníku. Zdrhnul do lesa. Jsme v prdeli.“

Chtěl jsi říct, že ty jsi v prdeli, Jime, pomyslela si Julia Cabotová.

Pilně přemítala, jak tohle co nejlépe zahrát.

„Už jsem mluvil se slovenským prezidentem. Je vzteky bez sebe,“ pokračoval prezident Havers. „Generální tajemník Organizace spojených národů požaduje oficiální stanovisko s odůvodněním stupně naléhavosti.“

„Co jste mu odpověděl?“

„Zatím nic.“

„Co mu odpovíte?“

„Že tam Drexel nebyl. Že ho přestěhovali. Ale že jsme úspěšně zlikvidovali teroristickou buňku.“

„Dobře,“ přikývla Julia Cabotová.

„Můžu se spolehnout na vaši podporu?“

„Samozřejmě, Jime. Jako vždycky.“

Prezident Havers si oddechl. „Díky, Julie. Měli bychom svolat poradu tajných služeb a rozhodnout, co podnikneme dál.“

„Souhlasím.“

„Jak rychle se vaši hoši dostanou do Washingtonu?“

„Domnívám se, že za daných okolností by bylo lepší, kdyby *vaši* hoši přijeli do Londýna, Jime. Nemyslíte?“

Julia se usmála. Líbilo se jí, že má Američany pro jednu v hrsti. Momentálně je jedinou přítelkyní Jima Haverse na celém světě a on to ví. Proto musí hrát podle jejích pravidel.

„Uvidíme, co se dá dělat,“ připustil zdráhavě Havers.

„Výborně,“ pochválila ho Julia a zavěsila.

Přesně o týden později v jedné z vládních budov seděli kolem stolu čtyři muži. Ostražitě mžourali jeden na druhého.

„Jsem rád, že jste přišli, pánové.“ Jamie MacIntosh si vyhrnul rukávy u košile, naklonil se dopředu a přátelsky se usmíval na své americké protějšky. „Chápu, že oba máte za sebou náročný týden.“

„Velmi mírně řečeno.“ Greg Walton z CIA vypadal vyčerpaně. Vadilo mu, že byl povolán do Londýna, obzvlášť v době, kdy jeho milovanou zpravodajskou službu doma Kongres cupoval na kousky. Alespoň se snažil být zdvořilý. Na rozdíl od kolegy z FBI Milтона Bucka.

„Doufám, že máte k té operaci co dodat a že to bude něco fakt důležitého,“ zavrčel Buck na Jamieho MacIntoshe. „Protože my vážně nemáme čas vodit vás, Brity, za ručičku.“

Frank Dorrien, sedící vedle Jamieho MacIntoshe, se zaražil. „A víte, že ano?“ zeptal se sarkasticky. „Po té spoušti, kterou jste udělali z toho, co mělo být jednoduchou záchrannou akcí, založenou na zcela přesné práci *naší* tajné služby, si umím představit, že jste připraveni věnovat veškerý dostupný čas a prostředky přípravě svých mužů, protože Bůh ví, že to sakra potřebují.“

Milton Buck vypadal, že by nejradši někoho praštil.

„Dobře, to by stačilo.“ Jamie MacIntosh varovně zíral na Franka Dorriena. „Na hrdé bušení se do prsou nemá nikdo

z nás skutečně čas. To přenechme politikům. Jsme tady, abychom spojili zdroje, sdíleli informace o Skupině 99 a domluvili se, co podnikneme. Co kdybych začal?“

Greg Walton se pohodlně opřel o židli. „Super. Co máte?“

„Začnu tím, že známe jméno vraha kapitána Daleyho.“

Walton a Buck si vyměnili ohromený pohled. „Skutečně?“

Frank Dorrien k nim přes stůl přistrčil spis.

V levém horním rohu byla fotografie pohledného muže se snědou pletí a výraznou bradou, dlouhým orlím nosem a baziliščíma očima s těžkými víčky. Působil zrádným a ostrážitým dojmem dravce.

„Alexis Argyros,“ oznámil Jamie MacIntosh, „alias Apollo. Jeden ze zakládajících členů skupiny a pěkně zkažený zmeitek. Vyrostl v pěstounské rodině v Athénách. Možná ho týrali. Střední školu nedokončil, ale s počítači mu to šlo náramně a od puberty se vyžíval ve videohrách plných násilí. Nenávidí ženy. Je to sadista. Narcista. Stojí to v hlášeních od sociálních pracovníků.“

„Má záznam v trestním rejstříku?“ zeptal se Greg.

„Ano. Drobné krádeže, vandalismus, žhářství. Dva roky v nápravném ústavu pro mladistvé za znásilnění. Kromě toho byl podezřelý z týrání zvířat. Mělo se za to, že zaživa upálil kočku s koťaty.“

„Za znásilnění jenom dva roky?“ užasl Greg Walton.

„Řekové nemají peníze na provoz věznic,“ odpověděl věčně MacIntosh. „Od zavedení úsporných opatření. V každém případě jsme přesvědčení, že Argyros byl tím, kdo stiskl spoušť na videu z Daleyho poprav. Vedl tábor, na který jste zaútočili, a jeho hvězda ve Skupině 99 stoupá. Měsíce se snaží ostatní strhnout k většímu násilí a bojuje s umírněnějším křídlem. Stává se vzorem pro nespokojené mladé muže a ti jsou ochotní ho ve všem následovat stejným způsobem, jakým džihádisté na západě verbovali muže po syrské válce. Nabízí jim cíl a zdání, že někam patří – a to všechno zabalí do úhledného balíčku sociální spravedlnosti.“

„A pak zabíjejí lidi,“ skočil mu do řeči Greg Walton.

„Přesně tak. Obáváme se, že smrt kapitána Daleyho znamená začátek nové éry globálního teroru. Je velká škoda, že jste Argyra nezlikvidovali, když jste měli příležitost.“

„Jak víte, že ne?“ zeptal se provokativně Greg Walton.

Tentokrát mu odpověděl Frank Dorrien.

„Protože jsme zachytili internetové spojení mezi Apolem a neznámým kontaktem ve Státech. Alexis Argyros žije a dobře se mu daří. Pátrá po Drexelovi stejně jako my. Nenechte se mýlit. Skupina 99 požaduje Drexelovu smrt.“

„A tohle všechno jste se dozvěděli jak?“ domáhal se Milton Buck kysele vysvětlení. Podsaditý, pohledný muž středního věku s tmavými vlasy a rádoby vstřícným postojem, Buck mistrně schovával všechny svoje přednosti pod silnou vrstvou arogance.

„Do našich metod vám nic není,“ odsekl Frank Dorrien.

„Jsme tady, abychom se podělili o tajné informace, a ne o to, jak jsme se k nim dostali. A teď vy. Co pro *nás* máte?“

Milton Buck pohlédl na Grega Waltona a ten kývl na souhlas. Buck vytáhl staromódní diktafon a postavil jej na stůl.

„Zatímco vy jste se zaměřili na odhalení identity opice,“ ušklíbl se muž z FBI, „my jsme se soustředili na flašinetáře.“

Jamie MacIntosh si povzdechl. Milton mu začínal silně lézt na nervy.

„Apollo možná stiskl spoušť,“ pokračoval Buck, „ale jenom plnil rozkazy seshora.“

Stiskl tlačítko přehrávání. Místností se rozlehl ženský hlas. Měl americký přízvuk, byl kultivovaný, tichý a hluboký, a kvalita zvuku byla tak vynikající, jako by dotyčná seděla přímo před nimi.

„*Je všechno připraveno?*“

Mužský hlas odpověděl: „*Ano. Všechno jsme udělali podle tvých instrukcí.*“

„*Takže to uvidím v přímém přenosu, ano?*“

„*Správně. Budeš u toho s námi. Bez obav.*“

„Dobře.“ Bylo slyšet, že se žena usmívá. „Přiměli jste ho, aby napřed pronesl tu řeč?“

„Samozřejmě. Jak bylo dohodnuto.“

„A v devět hodin večer newyorského času ho střelíš do hlavy.“

„Ano, Altheo.“

Milton Buck zmáčkl tlačítko STOP a samolibě se zaculil.

„Tohle, pánové, bylo pověření k popravě kapitána Daleyho. Ta ženská na záznamu, která se skrývá pod přezdívkou Althea, je pravým mozkiem Skupiny 99. Jdeme po ní posledních osmnáct měsíců.“

„O Althee už víme,“ prohlásil opovržlivě Jamie MacIntosh, čímž muže z FBI zjevně popudil.

„Ale nevěděli jste, že dala příkaz k Daleyho vraždě. Nebo snad jo?“ opáčil Greg Walton.

„Ne,“ přiznal Jamie. „Co dalšího na ni máte? Identifikovali jste ji?“

„Zatím ne,“ přiznal Greg a nepatrně se ošil.

„Osmnáct měsíců jste jí na stopě a pořád netušíte, co je zač?“ zeptal se nevěřicně Frank Dorrien. „Co vlastně víte?“

„Víme, že pumpuje peníze do skupiny prostřednictvím složité sítě anonymních bankovních účtů, kterou se nám podařilo zmapovat,“ vyštěkl Milton Buck.

„Máme nějaká nepotvrzená fyzická data,“ dodal o něco klidněji Greg Walton. „Svědky z různých bank a hotelů, podle nichž je vysoká, atraktivní a tmavovlasá.“

„Ano, to značně zužuje výběr,“ zamumlal sarkasticky Frank Dorrien.

Milton Buck se tvářil, jako by měl každou chvíli vybuchnout.

„Víme, že zorganizovala útok na systémy CIA a před dvěma roky vyřadila z provozu burzovní servery na Wall Street,“ zavrčel. „Víme, že se osobně podílela na únosu a vraždě jednoho z vašich mužů, kapitáne Dorriene. Bráno kolem a kolem bych řekl, že víme o hodně víc než vy.“

„Jak dlouho máte tuhle nahrávku?“ zeptal se Jamie MacIntosh. Greg Walton se varovně podíval na Milтона Bucka, ale už bylo příliš pozdě.

„Tři týdny,“ prohlásil samolibě Buck. „Přebral jsem ji prezidentovi den poté, co byl Daley zabit.“

Jamiemu zacukal sval na spodní čelisti. „Tři týdny. A nikomu jsme nestáli za to, aby se s námi o tuto informaci podělil dřív?“

„Dělíme se o ni teď,“ prohlásil Greg Walton.

Frank Dorrien tvrdě praštil pěstí do stolu. Všechny sklenice s vodou se zatřáslly.

„To sakra nestačí!“ zahřimal. „Daley byl jedním z nás. Kdo potřebuje nepřátele, když má spojence, jako jste vy?“

„Franku.“ Jamie MacIntosh položil ruku na paži starého vojáka, ale Dorrien ji zlostně setřásl.

„Ne, Jamie. Tohle je fraška! My tady krmíme Američany cennými informacemi, podrobnými informacemi, dokonce jim prozradíme *přesné* místo, kde najdou svoje rukojmí, zatímco oni sedí na klíčových informacích o vražedkyni Boba Daleyho? Tohle je nepřijatelné!“

Buck se k němu agresivně naklonil.

„A kdo jste vy, abyste nám vykládal, co je přijatelné a co ne, generálmajore? Napadlo vás někdy, že Britům nedůvěřujeme, když mají takovouhle tajnou službu? Koneckonců vaši muži poslední dobou padají jako mouchy.“

„Prosím?“

„Tak si to přeberte. Napřed zemře Řek z královské rodiny, jehož jste dostal na starost, generálmajore,“ vyčetl mu Buck. „Mladý muž, který byl shodou okolností osobním přítelem kapitána Daleyho. A pak, o pouhých pár dní později, je zavražděn sám kapitán Daley, což, řekněme, není pro Skupinu 99 až do tohoto okamžiku vůbec typické. Teď možná namítnete, že spolu tyhle dvě události nesouvisejí –“

„Samozřejmě že spolu nesouvisejí!“ zamračil se Frank Dorrien. „Princ Achileas spáchal sebevraždu.“